

съ лостове искъртихъ първитъ врата на затвора.

Майориванкъ чу виковетъ и видѣ запаленитъ машалы.

Какво търсятъ тѣзи? рече си; да не сж обещаннитъ ми отъ Анита спасители?

На зла честь той чу че името му са произнося съ ужасны проклевания. Той помисли, че враговетъ му, отъ страхъ да не бы са той освободилъ чрезъ нѣкоя втора сѣдба или да не бы са опиталъ да побѣгне, сж подигнали сичката онѣзи чета върху него. Припомни си закона на Линча, видѣ машалитъ и чу яростнитъ удари, съ които искахъ да искъртихъ вратата на затвора.

“ Боже мой! извика, ты ми даде слѣдователно надѣжда, за да паднѣ пакъ толкось скоро въ отчаяніето и въ смърть-та? „

И олуви широкия ножъ, който бѣ му донесла Цецилія.

“ А! рече, свободенъ съмъ, и не сѣ боѣ вече обсилото.

Опыта върха на ножа и съ душевно спокойствіе чакаше да рѣши божійтъ промысль за неговата сѣдба.

Между туй шумътъ са удвояваше; послѣднето нападеніе отвори сичкитъ входове; стражаритъ са разбѣгахъ оплашени; а Джонъ който безпрестанно викаше “ На обсилото Майориванкъ! „ Затече са съ послѣдователитъ си и почука вра-